

Tasmina Perry

ZÁSNUBY

tajemné dobrodružství na Manhattanu

ZÁSNUBY

Tasmina
Perry

ZÁSNUBY

Přeložila Barbora Hrušková

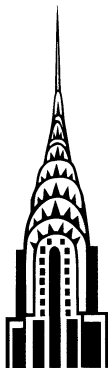
Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2015
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2013 Tasmina Perry
All rights reserved.

Z anglického originálu *The Proposal*
(First published by Headline Review, London, 2013)
přeložila © 2015 Barbora Hrušková
Redakce textu: Milena Kudělová
Jazyková korektura: Jan Řehoř
Grafická úprava obálky © 2015 Bohumil Fencel

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-295-5

Pro Johna

PROLOG

Než přiložila pero k papíru, zaváhala. Bledá ruka se jí nad formulářem chvěla.

Nejspíš to od ní bylo staromódní – dokonce i lidé jejího věku jsou dnes natolik internetu znalí, aby zvládli podat inzerát online. Ona namísto toho z náhlého popudu navštívila redakci časopisu poté, co v Covent Garden poobědvala s pár přáteli. Známi lidé, známé území, tradiční vydavatelské centrum Londýna. Její vlastní bývalá kancelář odsud byla, co by kamenem dohodil. A v místních restauracích – Rules, Christopher's, Joe Allen – strávila mnoho šťastných chvil, uzavřela v nich mnoho smluv a obchodů, popíjela tu s přáteli. To býval její život. A býval dobrý.

A neopustil ji zdravý rozum, když se teď chystá udělat něco takového? Není spíš čas nechat konečně minulost minulostí, než se po hlavě vrhnout do fantazie o životě, který ani nežila?

Vzhlédla a podívala se na ženu za stolem, doufajíc v nějaké povzbudivé gesto nebo náznak, že dělá správnou věc. Žena ovšem

telefonovala, takže jediné, co ji pobízelo, byl ten naléhavý hlas v její hlavě. Hlas, který jí celé týdny připomínal, že jestli se má někdy odhodlat to udělat, jestli se tam má někdy vypravit, je to teď, dokud ještě může.

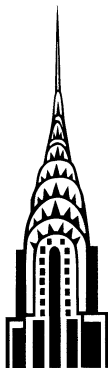
Dnes cítila každý ze svých sedmdesáti dvou roků. V poslední době si všimla, že se společnost snaží podivným způsobem ošálit miliony lidí, jako je ona sama, a tvrdí jim, že na stárnutí je cosi dobrého, cosi radostného. Po celém Londýně vídala ty reklamy, i v časopisech. Usmívající se bělovlasé ženy s dokonalými rysy propagující levnější havarijní pojištění pro lidi nad sedmdesát let. Podezřele dobře oceněné byty v nablýskaných realitních brožurách se prodávaly jako luxusní útočiště na důchod pouze kupcům nad pětapadesát let. Šedivá libra byla podle všeho mocnou ekonomickou silou, zatímco pojem „stříbrní surfaři“ označující ty příslušníky její generace, kteří se v internetu vyznali daleko lépe než ona, naznačoval jakousi fyzickou zdatnost, kterou nepocítila už od osmdesátých let.

Zrovna teď ovšem na stáří nespátkovala nic dobrého. Přátelé začínali umírat. Ne mnoho, zatím ještě ne, ale stávalo se to, a pokaždé, když se dozvěděla další smutnou zprávu, bylo to jako připomínka její vlastní smrtelnosti.

Tolik na to v poslední době myslela. Myslela na *něj*. Nebyla si docela jistá, jak by člověk mohl mít vzpomínky na věci, které se ani nestaly. Zůstaly jí jen představy a sny o životě, který spolu bývali mohli vést, kdyby nebylo té jediné noci, jež jí naprosto změnila život. Ovšem nedávno jí ty myšlenky zaplavily rozum natolik, že musí odjet do New Yorku – do jedné z nejdůležitějších západních metropolí, kde dosud nikdy nebyla. Do města, které představovalo jeden neodžitý život.

Dodala si odvalu a začala psát. Teď nebyl čas na lítost nebo pochybnosti. Stáří znamená dělat věci, které člověk vždycky dělat chtěl, dokončovat věci, které je třeba dokončit, než vyprší čas.

Ne, bylo zcela správné, že sem přišla. Zcela správné to udělat. Podala formulář ženě za stolem, zaplatila a poté, co si ověřila, kdy inzerát vyjde, si vzala kabelku a opustila kancelář. Podívala se na hodinky. Nebylo ještě ani půl páté odpoledne. Potřebovala začít plánovat, vyřídit pár telefonátů, a zbývalo jí na to jen pár hodin.

KAPITOLA PRVNÍ

2012

„Dneska večer tě požádá o ruku, prostě to cítím.“

Amy Carrellová se přes celou kuchyň podívala na svého kamaráda Nathana Jonese.

„Jak si můžeš být tak jistý?“ zeptala se, posbírala tři plné talíře a zkušeně si je vyrovnala na paži. „Kdyby mě chtěl unést do Paříže, vzбудilo by to ve mně jisté podezření. Ale jdeme na firemní večírek – na tom nic romantického není.“

Nathan zakoulel očima.

„Děláš si legraci? Jsou Vánoce, má milá, a ten večírek je v londýnském Toweru. Večer! Já bych to považoval za samotnou esenci romantiky.“

„V Toweru se lidem stínaly hlavy, Nathane...“

„Správně. Za všechny jmenujme Annu Boleynovou. Podle všeho se to povedlo až na několikátý pokus, protože měla velmi malou šíji.“

„Jak jsem říkala. Nic romantického na tom není,“ ušklíbala se Amy, strčila do dvoukřídlých dveří vedoucích z kuchyně a prošla do rušného

sálu restaurace Forge Bar and Grill, jedné z těch lepších adres na Upper Street v Islingtonu v severním Londýně. Pohybovala se s grácií baleríny, proploovala mezi stoly a obratně pokládala hostům talíře na stůl. Dnes večer si Amy nepotřebovala pamatovat, kdo si objednal dýňové rizoto a kdo maso – všichni si dávali krůtu. Za poslední týden to byl už šestý vánoční večírek, a nijak se to nelepšilo.

„Aj!“

Nadskočila, když ji někdo plácnul po zadku.

„Dones nám další láhev bublinek, jo?“ houknul na ni muž se zarudlým obličejem a chlípně se na ni usmíval. „A přidej k tomu i svoje telefonní číslo, co ty na to?“

„Pošlu vám sem sommeliera, pane,“ odpověděla a donutila se k úsměvu.

„Fíha, sexy Američanka,“ rozchechtal se ten muž a napodobil její přízvuk. „Co kdyby sis k nám přisedla na skleničku šampusu? Třeba až skončíš, co?“ dodal, zatímco Amy odplouvala do kuchyně.

„Osahávač, stůl číslo dva,“ řekla Nathanovi. Ten pokýval hlavou a podíval se škvírou ve dveřích. „Růžový tváře, bílá košile?“

„Přesně. Naprostý slizoun.“

„Neboj, mám takový tušení, že až odsud bude odcházet, bude mít tu košili sytě rudou. Něco mi říká, že se blíží drobná nehoda s vínem.“

„Vegetariánská sekaná!“ vykřikl hlas. Otočili se právě ve chvíli, kdy do dveří vrazila neupravená žena. Cheryl, majitelka restaurace, měla zlaté srdce, ale mluvila jako dlaždič a rozhodně nebylo záhodno dostat se s ní do sporu, když se kabonila tak jako teď.

„Tři pitomci u stolu šest mi dávaj' pěknou čočku; prej buď dostanou jídlo hned, nebo půjdou.“

„Omlouvám se, hned se do toho dám,“ řekla Amy a vykročila k servírovacímu pultu, ale Nathan ji chytil za zápěstí a významně si poklepal na hodinky. „Já se postarám o ty vegetariány, ty radši upaluj.“

„Kam jdeš?“ zeptala se Cheryl zamračeně.

„Na Danielův večírek, pamatuješ?“

„Bože, Amy. Vždyť jsi sotva přišla.“

Kvůli konkurzu, který se ráno o dost protáhl, přišla o půl hodiny později do práce a Cheryl jí to celý den připomínala.

„Zítra přijdu brzy.“

„Nejen to. Potřebuju, aby zítra někdo vzal dvojitou směnu. Představ si, kolik vyděláš na dýšku, a řekni mi, že to bereš.“

„Beru to,“ kývla Amy, protože věděla, že peníze potřebuje.

„Tak už jdi. Jdi, jdi,“ opakovala Cheryl a oběma rukama jí začala odhánět. „Chceš se převléknout nahoře v bytě?“

Amy se vděčně pousmála. Šéfka strčila ruku do kapsy džínů, vytáhla svazek klíčů a hodila jí ho.

„Ať si mě nepřeje, jestli tě po tomhle o tu ruku nepožádá,“ křičela za ní ještě Cheryl, zatímco Amy vzala tašku a zmizela na schodech.

V bytě v nejvyšším poschodí nad restaurací se na sebe Amy zadívala do zrcadla a povzddechla si. Světlé blond vlasy jí trčely na všechny strany, tváře jí horkem z kuchyně hořely a – Bože, přičichla si k blůzce – páchla po bramborách pečených na husím sádle. Toužebně se zadívala na maličký sprchový kout, ale na to neměla čas. Vlastně neměla čas na nic.

Rozepnula tašku a vyprázdnila její obsah na postel. Vypadly z ní dvoje zmuchlané šaty zamotané do lodiček na podpatku, kartáč na vlasy a šminky. První šaty byly černé, splývavé, bez rukávů a končily u kolen. Koupila si je v jednom dobročinném obchodě. Druhé měly barvu rzi a byly pokryté flitry, pořídila si je v letních slevách přesně pro příležitost, jako byla tahle. Nezdály se nijak zvlášť dobře ušité, pár flitrů se už teď válelo na dně tašky jako malé ztracené mince – ovšem nebylo pochyb, že šlo o šaty, které zaujmou na první pohled. Zvažovala možnosti a přemýšlela, jaký dojem chce dnes večer udělat. Sexy a neodolatelná? Nebo raději kultivovaná, žena světaznalá, ten pravý typ manželky?

Před chvílí v kuchyni si z Nathanových poznámek dělala legraci. A před dvěma dny byla ještě skálopevně přesvědčená, že Daniel Lyons, který byl už víc než rok jejím přítelem, by spíš odletěl na Měsíc, než by před ní klekl na kolena. Jenomže to bylo předtím, než mu prohrabala prádelník a mezi pečlivě poskládanými bocháňky ponožek našla světle modrou dárkovou krabičku barvy kachního vejce – dárkovou krabičku od Tiffanyho. Bylo to příliš lákavé, než aby ji ignorovala. Ovšem dříve než stihla prozkoumat velikost a tvar jejího obsahu, vrátil se Daniel do ložnice, takže musela zásuvku rychle zavřít.

Od té doby u něj v ložnici sama nebyla, ale v duchu z toho skákala radostí a v každické poznámce, v sebemenším láskyplném gestu, které Daniel od té chvíle udělal, se pokoušela hledat skrytý význam. „Hod’ se do gala,“ řekl jí na adresu dnešního večera. Byla si jistá, že její přítel je z něčeho malinko nervózní. A u člověka tak vyrovnaného a sebejistého jako Daniel to skutečně bylo velmi neobvyklé.

Za dvacet minut měla být v Toweru. Přiložila si na sebe nejdřív jedny šaty a pak i ty druhé. *Co si má člověk obléknout na večer, který mu možná navždy změní život?* přemýšlela a pozorovala svůj obraz v zrcadle. Na zlomek vteřiny si dovolila představit, jak jí v bledém měsíčním světle navléká na ruku diamantový prsten. Potom se společně vyfotí na její telefon a ona tu fotku pověsí na Facebook a ukáže ji všem přátelům. Někdy později, v nespécifikované době, ji budou ukazovat svým dětem a ve stáří se nad ní budou nostalgicky usmívat. Bude to fotografie navždy – obrázek, jež si člověk bude pamatovat po spoustu let a bude o něm mluvit a chce na něm vypadat co nejlíp.

„K čertu s tím,“ zašeptala, rychle přes sebe přehodila šaty s flitry a naklonila se k zrcadlu, aby si vyčesala vlasy. Šaty byly velmi krátké a těsné a Amy uvažovala, jestli na nich na konci večera vůbec zbudou ještě nějaké flitry, ale rozhodla se, že vypadat sexy je daleko lepší než vypadat jako něčí máma, a splývavé černé šaty hodila zpátky na postel.

Nazula si lodičky a proběhla restaurací ven na ulici. Za sebou slyšela Nathanovo mlsné hvízdnutí. Téměř okamžitě zastavil u chodníku černý taxík.

„Londýnský Tower,“ udýchaně oznámila řidiči a zabouchla dveře. „A nejezdíte po City Road, v tuhle hodinu je tam vždycky blázinec.“

Amy neměla ani tušení, jestli je na City Road blázinec, nebo dokonce jestli se řidič vůbec chystal tudy jet, ale vždycky se snažila říct věci tak, aby to vypadalo, že Londýn zná jako svoje boty. Jinak by se řidič zaměřil na její americký přízvuk a řekl by si: „Vida, turistka!“ a přidal by k ceně jednu nulu navíc – nulu, kterou si absolutně nemohla dovolit. Uvelebila se na sedadle a pozorovala malá červená čísílka na taxamtru. Odolala pokušení prohrabat si kabelku, jestli se v ní nenajde pár drobných ukrytých v potrhané podšívce – koneckonců, tuhle jízdu taxíkem si mohla dovolit jen taktak.

Na chvíličku se teď mohla zamyslet, co by to znamenalo, kdyby se Nathanova předtucha vyplnila. Jak by se její život navždy změnil, kdyby se stala paní Amy Lyonsovou, protože ve skutečnosti by se změnilo úplně všechno. Už žádné dvojité směny ve Forge, aby zaplatila nájem za miniaturní garsonku ve Finsbury Parku; už žádné konkurzy a modlení, aby jí někdo konečně dal práci v tanečním souboru; už žádné klopýtání od jednoho rande k druhému v naději, že ze sebe nedělá naprostého blázna; už žádné přehrabování v prádelnicích ve snaze najít důkaz, že ji někdo miluje.

„Páni, Tower je nasvícený jak vánoční stromek,“ poznamenal řidič přes odsunutě okénko, když zabočili na Lower Thames Street. Před nimi stála řada nablýskaných limuzín, z nichž na ulici vystupovali hosté ve večerních róbách a ve smokinzích.

„Výjimečný večer?“

„To doufám,“ odpověděla Amy řidiči, naklonila se a podala mu jedinou dvacetilibrovou bankovku, kterou v kabelce měla.

Vystoupila a po dlážděné ulici se vydala ke strážnímu domku. Páni,

pomyslela si, když se zastavila a zadívala se na starobyloou budovu umělecky nasvícenou proti temně černé obloze. Její rodinu i přátele zaskočilo, když jim oznámila, že opouští New York pro Londýn kvůli práci v Blinku, souboru provozujícímu pohybové divadlo, který o dva roky dříve přesídlil z Broadwaye do West Endu.

Nikdo z jejích příbuzných tam doma nikdy neopustil Spojené státy – ani po čas dovolené. Proč jezdit do Alp, když máte svoje vlastní nádherně zasněžené vrcholky? Proč se namáhat kvůli údolí Loiry, když můžete za cenu vnitrostátního letu zajet do Napy? Především její táta zastával názor, že pokud se věci nestanou v New York City, jako by se nestaly vůbec. Jenže Amy Anglie a Londýn odjakživa fascinovaly – historie, kultura, majestátnost, představa, že tudy procházeli králové a královny, generálové a dámy v širokých sukních. Takže jakkoli se tehdy, když nechávala svůj newyorský život za zády, cítila nervozní, dnes už si nebyla vůbec jistá, že se tam někdy chce vrátit.

Předložila svou pozvánku a spěchala dovnitř – navzdory kabátu cítila mrazivý vítr až pod šaty a nechtěla, aby z nich uletěly další flitry.

„MZV, slečno?“ zeptal se postarší muž v tmavé uniformě.

„Prosím?“

„MZV, přišla jste na večeri ministerstva zahraničí?“

„Ach, ano, ano přišla,“ vykoktala ze sebe a cítila se najednou velice nejistě. Copak nevypadá, jako že míří na večírek ministerstva zahraničí? přemítala a pokoušela se stáhnout látku na stehnech o malý kousek níž. Znovu si změřila toho muže a poznala, že se jí jen snaží pomoci, ujistit se, že se tu neztratí. Ukázal směrem doprava.

Večírek se konal v Pavilonu v příkopové části památky. Velkolepé místo, přímo nad ním se tyčily šedobílé zdi Toweru ozářené fialovým neonem. Byly tam už stovky lidí. Amy se rozhlížela kolem sebe a cítila se ztracená a zranitelná. Napsala Danielovi esemesku a rozhodla se prostudovat zasedací pořádek na velké tabuli přímo před sebou.

„Krása,“ ozval se za ní hlas a zároveň cítila, jak se jí kolem pasu ovíjí čísi ruka.

Otočila se a spatřila Daniela. Ve večerním jednořadovém obleku mu to slušelo, vymykal se z davu jako filmová hvězda uprostřed obyčejných lidí.

„Líbí se ti to?“ zeptala se a najednou se cítila šťastná, v té pravé večírkové náladě. Dospělá Amy vlastním půvabům nikdy příliš nedůvěřovala. Její vlasy měly tendenci se neustále vlnit, obzvlášť ve vlhkém newyorském létě. A mírný předkus, který jí v těch dobrých dnech dodával podobu Liv Tylerové, bohužel většinu času spíše posiloval její obavy, že vypadá trochu přihlouple.

Ovšem po boku Daniela Lyonse se nemohla necítit součástí této krásné a vybrané společnosti.

Naklonil se k ní a pošeptal jí: „Nejraději bych si tě přehodil přes rameno a odnesl tě domů do postele, jen moji rodiče by asi z mého zmizení nebyli moc nadšení.“

„Rodiče?“ vykoktala ze sebe a odtáhla se od něj.

Zadíval se na ni pronikavě modrýma očima.

„Až do dneška jsem neměl tušení, že přijedou. A zdá se, že budou sedět u našeho stolu, ale neboj, když se tam dostaneme včas, můžu si trochu pohrát se jmenovkami.“

„A třeba nás usadit na opačný konec Pavilonu.“

Mezi obočím se mu objevila téměř neznatelná rýha.

„No tak, zas tak strašliví nejsou.“

Teď se na oplátku urazila Amy. Vzpomněla si na jedno obzvlášť nepřijemné odpoledne na pólu, uprostřed léta, kdy se poprvé setkala s Vivienne a Stephenem Lyonsovými. Ještě teď si nebyla jistá, co ji rozladilo víc. Jestli to, že ji Daniel představil pouze jako svou „kamarádku“, nebo skutečnost, že pan a paní Lyonsovi ji nepovažovali za natolik vhodnou společnost, aby jejím směrem za celé odpoledne utrousili víc než dvě slova.

„Jaký jsi měla den?“

„Dobrý. Byla jsem na konkurzu.“

„Miláčku, já zapomněl. Jak to šlo?“

„Snad dobře. Choreografii dělá Eduardo Drummond, v branži moderního tance je to nováček, a myslím, že z toho bude velká událost, a mám pocit, že jsem se mu líbila...“

„No, každopádně máme co slavit, že?“ Usmál se a zamával na známou tvář, kterou zahlédl v davu hostů.

„Slavit? Ještě jsem tu práci nedostala...“

Prerušila je skupinka třicátníků, které Daniel, soudě podle mnohačetných poplácání po ramenou, dobře znal. Tohle se stávalo velmi často, kdykoli si spolu někam vyšli. Zdálo se, že zná snad každého. Měl kamarády ze školy, z Cambridge, kamarády z práce, kamarády z fotbalu, kamarádky – ty měla v oblibě ze všechno nejmíň... Vždycky jí je představil, ale pak se spolu dál bavili o společných známých nebo o pracovních záležitostech a o tom, co budou dělat o dovolené, což většinou zahrnovalo střelbu a lyžování a chození po večírcích. Přestože s Danielem pocházeli každý z jiného světa, když spolu byli sami, nikdy jim nedošly náměty ke konverzaci. Ale při společenských příležitostech, jako byla tahle, se Amy nikdy necítila moc dobře; nikdy se nepovažovala za dostatečně zábavnou nebo chytrou, aby se osmělila promluvit. Koneckonců, je lepší neříkat nic, než plácnout nějakou hloupost.

Od číšníka přijala nabízenou sklenku šampaňského a vděčně z ní upíjela, dokud je nenahnali do hlavního sálu na večeři.

Proplétali se mezi kulatými stoly slavnostně prostřenými bílými ubrusy a naleštěným stříbrem s mohutnými květinovými dekoracemi uprostřed – a tam, u stolu číslo patnáct, už u svých židlí stáli Danielovi rodiče.

„Danieli. Amy.“ Upjatě se usmívali, jak se k nim jejich syn blížil. Vivienne Lyonsová Amy v rychlosti náznakem políbila a ona tak

měla příležitost nasát vůni jejího silného drahého parfému. Doufala, že dokázal přebít její vlastní Eau de pečené brambory.

„Jak se oba máte? Amy, ty sedíš mezi Stephenem a Nigelem Carpenterem.“

Během několika vteřin už seděla zaklíněná mezi Danielovým otcem a obrovitým mužem oblečeným v kompletní vojenské uniformě včetně řádů a vyznamenání. Jakmile se posadila, spodní okraj šatů se jí vyhrnul tak, že jí sotva zakrýval horní část stehů. Když si prostírala ubrousek na kolena, Nigel Carpenter, „starý rodinný přítel“, se jí zadíval do klína, nejspíš v naději, že zahlédne její spodní kalhotky.

„Dobrý večer, Amy,“ pronesl naškrobeně Stephen a dotkl se jí na rameni. „Doufám, že se máte dobře?“

„Velmi dobře, děkuji,“ odpověděla Amy a přála si raději být zpátky ve Forge.

Zdálo se, že všichni ostatní u stolu – tři postarší páry a Nigelova žena Daphne – se navzájem znají.

„Čím se živíte, Amy?“ zeptala se Daphne. Byla to žena s ostře řezanými rysy a uhlazeným šedým mikádem a ve srovnání se svým manželem byla téměř poloviční.

„Jsem tanečnice,“ odpověděla rychle Amy.

„Nějaké představení, v němž jsem vás mohla vidět?“ pokračovala se zájmem.

„To záleží na tom, kam chodíte do divadla,“ odvětila s lehkostí Amy.

„Jsmo mecenáši Královské opery. Odtamtud se známe s Vivienne.“
Usmála se.

„Dělám moderní tanec. V menších divadlech.“

„Třeba v The Rambert?“

„Ne,“ opětovala její úsměv Amy, naprosto přesvědčená o tom, že ta žena neviděla nic z její taneční práce. Rozhodně ne její nejsledovatelnější výkon – MTV klip pro rappera K Double Swagga z Harlemu.

„A v kterých produkcích jste tedy v poslední době účinkovala?“

„Amy se většinu roku zotavovala ze zranění,“ vysvětlil jí Daniel a vypadal, že je mu to trapné. Svým přátelům, těm dvaceti nebo třicetiletým hýřilům, které potkali ve foyer, obvykle s hrдостí vysvětloval, že je Amy tanečnice. Nebyla naivní – došlo jí, že když se jeho kamarádi usmívají a tváří se ohromeně, je to proto, že slovo „tanečnice“ je jakýmsi kódovým označením pro „dobrá v posteli“. Jakkoli ji to štvalo, musela uznat, že Daniel ji aspoň v jejím snažení vždycky podporoval.

„Proboha!“

„Ale dnes byla na konkurzu a dopadlo to dobře, že ano, Amy?“ pokračoval Daniel a tvářil se čím dál podrážděněji.

„A na jakou roli to bylo?“ zeptala se Vivienne Lyonsová.

Přímo nad hlavou jí svítilo světlo a Amy se začínala potit.

„Je to nové představení,“ vysvětlila a napila se vody. „S původní hudbou i tancem. Je to o zrození tanga.“

„Tanga?“ utrousil s pobaveným úšklebkem Stephen Lyons. „Tak bude docela pikantní, že?“

Všimla si, jak na něj Danielova matka vrhla varovný pohled.

Amy si přála, aby dokázala zůstat v klidu a nezhroutila se. Musela udělat dobrý dojem – tihle lidé byli její potenciální *rodina* – a navíc patřilo tango mezi její oblíbené tance a cítila se vázaná jistou ctí obhajovat ho.

„Když se dobře zatančí, je tango elegantní, je nádherné a vášnivé,“ vysvětlovala.

„Tango je o sexu,“ konstatovala suše Vivienne Lyonsová. „Vzniklo ve slumech v Argentině a Uruguayi. Byla to hudba určená pro bordely. Každíčkový jeho projev je podbarvený sexualitou, erotismem. Vedení, následování.“

Odmlčela se a usmála, ovšem to gesto jí nedoputovalo až do očí. „Každopádně jste se asi už zotavila, když znovu chodíte na konkurzy.“

Tentokrát Amy sáhla po šampaňském, dobrá nálada se dočista vytratila. Vivienne Lyonsová byla příšerná snobka. Lákalo ji barvitě jí vylíčit, jak přišla k tomu zlomenému prstu na noze, který téměř ukončil její kariéru a kvůli němuž byla posledních šest měsíců mimo svou profesi. Pokud tu něco bylo *o sexu*, pak to byl ten prodloužený víkend s Danielem v červnu. Jedinkrát, kdy za tu dobu vylezli z postele, si šli zajezdit na kole k řece, kde Amy spadla a kolo jí přiskříplo nohu. Pochybovala, že by se její snoubenec chtěl o těchto detailech u stolu zmiňovat.

Při tom pomyslení jí v poraněném prstu začalo uvnitř těsných lodiček cukat, ale naštěstí jí rozptýlil příchod předkrmu, který vyhlížel jako kaktus posazený na kostním porcelánu.

Uchopila příbor a dávala si dobrý pozor, aby vybrala ten menší na vnějším okraji – tohle jí Daniel naučil na jejich druhé schůzce. „Kdybys někdy pochybovala, vždycky postupuj zvenku dovnitř,“ poradil jí tehdy.

To všechno bylo skvělé, až na to, že Amy netušila, kde začít. Zároveň ale věděla, že ji Vivienne sleduje, a protože nechtěla vypadat nezkušeně, sevřela artyčok mezi vidličku a nůž a jala se ukrajovat jeden z jeho listů, které jako by byly k sobě přilepené. Kulovitá zelenina jí v okamžiku vyklouzla a přetočila se vzhůru nohama, příbor jí s hlasitým břinkotem sjel po talíři, vrazil do mističky jakési omáčky a převrhl ji rovnou na ubrus.

„Do hajzlu,“ zaklela Amy, když se snažila zeleninu dostat do původní pozice.

„Prosím?“ otázala se Vivienne s očima rozšířenýma údivem.

„Uklouzl,“ vyhrkla Amy. „Řekla jsem, že mi uklouzl.“

Daniel se sklonil nad svůj artyčok a klidným pohybem z něj rukou vytáhl jeden z vnějších listů, namočil jej do omáčky, pak si ho vložil mezi zuby a pomalu vykousl dužinu na jeho konci. *Sakra*, nadávala si v duchu Amy, *takhle se to dělá*.

Rudá až po kořínky vlasů začala Daniela napodobovat, oči upírala na talíř před sebou a neodvažovala se vzhlednout, zatímco si přála, aby jí země pod ní pohltila. Po zbytek večere byla zticha, poslouchala planou společenskou konverzaci Lyonsových, na správných místech příkyvovala a pokaždé si zkontrolovala, který druh příboru používají ostatní, než vůbec uchopila ten svůj. Když odklízeli nádobí po dezertu, cítila, jak jí šampaňské, kterým se snažila celou dobu zabavit, stouplu do hlavy a těšila se domů – i kdyby ji měli odnést na nosítkách.

„Řekl bych, že je čas na přípitek,“ oznámil jim Stephen Lyons, odkašlal si a obrátil svou pozornost k Danielovi. „Jsem nesmírně rád a také hrdý na to, že vám mohu prozradit, že náš syn dokázal získat velmi prestižní diplomatické místo ve Washingtonu.“

Zatímco Daniel zvedal obě ruce na znamení protestu, celým stolem projelo jako mexická vlna uznané mumláni.

„Tati, prosím. Ještě to není oficiální.“

„Nesmysl, jeden známý z Bílého domu mi dnes ráno telefonoval a blahopřál mi. Na Daniela,“ pronesl slavnostně a pozvedl číši.

Amy vrhla kradmý pohled na svého přítele. Věděla, že jeho povýšení bylo na pořadu dne už celé měsíce. Sdílela s ním jeho vzrušení a nedočkavost, podporovala ho, přestože to někdy dělala s velmi těžkým srdcem. Od začátku si byla vědoma toho, že vyslání do zámoří nebylo pro zaměstnance ministerstva zahraničí jen pravděpodobné – bylo nevyhnutelné. Ještě předtím, než se Daniel a Amy potkali, se vrátil z postu v Bruselu a často zdůrazňoval, že kdyby ho tam poslali znovu, bylo by to jako pendlovat mezi Liverpoolem a Londýnem.

„Washington,“ zasmála se nervózně Amy, rozhodnutá, že by to dokonce mohlo být lepší než jakékoli místo v Evropě. Sáhla po šálku s kávou, ale jak se natahovala přes stůl, zavadila prsty o sklenku vína, převrhla ji a její obsah se rozlil po ubruse a rovnou jí do klína.

Na okamžik nastal chaos, Vivienne povolávala číšníka, Daniel

vyskočil ze židle, aby zachytil skleničku, a Stephen se naklonil k Amy a začal ji otírat svým ubrouskem.

„Tady, má milá, pomůžu vám,“ drmolil. „Musíte být promočená.“

„Ne, ne. To je v pořádku...“, bránila se Amy a vzápětí si uvědomila, že na ní ruce starého muže prodlévají déle, než by se slušelo. Cítila, jak jí prsty přejíždí po nahé noze a šokovaně vzhledla. Na zlomek vteřiny se jejich oči setkaly.

„Promiňte, já... Bude nejlepší, když se půjdu upravit,“ vykoptala ze sebe.

„Mám dojem, že co chvíli začnou proslovy,“ poznamenal Nigel a položil jí ruku na koleno na znamení, že má zůstat.

Rychle přikývla a zůstala tiše sedět. Na pódium se vyšplhal muž ve středních letech a víc než dvacet minut se rozplýval nad tím, jaký to byl skvělý rok, a nad kouzlem olympiády Londýn 2012, zatímco se Amy potají svíjela na židli, víno ji studilo do stehů a rozlévalo se směrem ke kalhotkám.

Jakmile ten muž domluvil a dozněl potlesk, vstala a utekla.

Srdce jí bušilo. Opravdu ji Danielův otec hladil po stehně, nebo si to jen špatně vyložila? Neměla tušení, protože byla nade vši pochybnost opilá a zoufale potřebovala čerstvý vzduch.

„Co se děje, Amy?“

Ulevilo se jí, když spatřila, jak se k ní předsálím blíží Daniel.

„Jsi v pořádku?“

Napjatě přikývla a prohlížela si šaty – díkybohu za flitry – dokázaly skrýt to nejhorší.

„Páni, Washington,“ vypravila ze sebe nakonec.

„Já vím,“ odpověděl Daniel. Snažil se skrýt úsměv, ale radost měl vepsanou v celé tváři. „Chtěl jsem ti to říct v soukromí, ale náhodou jsem dneska odpoledne mluvil s tátou... a navíc jsem nechtěl zkazit Vánoce.“

„Ne, vážně. Je to skvělé.“

„Měli bychom to jít oslavit.“
„Ale ne zpátky tam. Ne k tomu stolu,“ hlesla.
„Musíš je ignorovat,“ radil jí.
„Nesnášejí mě.“
„Tak to není. Jsou jenom trochu staromódní.“
„Staromódní? Danieli, byli hrubí. Hrubí k tomu, co dělám, hrubí k mým cílům...“
„Netušil jsem, že to bude tango.“
„Hlavně mi neříkej, že s tím *ty* máš problém.“
„Matka se do toho nepustila zrovna vhodným způsobem...“
„Ale ty s ní souhlasíš,“ přerušila ho Amy ve snaze číst mezi řádky.
„No tak, nechme to být, buď veselá!“
„Buď veselá! Tohle je moje kariéra, Danieli. Možná bys ji aspoň pro jednou mohl brát vážně.“
„Já to беру vážně. Velmi vážně. Vlastně mi později můžeš předvést nějaký pohyby,“ opáčil a nasadil široký úsměv.
„Ty s ní souhlasíš,“ opakovala a vykroutila se mu. „Myslíš si, že to je sprosté.“
„Amy, no tak...“
„Přízněj to,“ naléhala a cítila, jak se jí třesou ruce.
„Ne, nemyslím si, že je představení o tangu sprosté,“ odpověděl pomalu Daniel. „Ale musíš uznat, že je to minimálně rajcovní, a možná...“
„Co možná?“
Zaváhal.
„Možná by ses měla zamyslet, jestli chceš, aby tě lidi viděli hrát v něčem takovém.“
Nevěřicně kroutila hlavou.
„Je to dobré představení, Danieli. Ty víš, jak dlouho jsem byla mimo. Je to pro mě velká šance.“
„Velká šance, aby se na tebe lidi dívali jistým způsobem,“ odsekl Daniel o poznání ostřeji.

Promnul si spánky, jako by ho trápila bolest hlavy.

„Poslyš, od té doby, co jsme spolu, a já lidem říkám, co děláš, spousta kamarádů, lidí z rodiny se na tebe chce jít kouknout. Ale nejsem si jistý, jestli chci, aby tě viděli oblečenou do rybářský sítě a trikotu, jaký nosí šlapky, s výstřihem až po zadek, jakkoli jen tak v soukromí bych si tě v tom kostýmu vychutnal.“

„Šlapky?“ nevěřila vlastním uším a v tu chvíli si sama sebe představila v černých punčochách a s nánosy rudé rtěnky na ústech. Dobře jen, že ji Daniel nikdy neviděl v klipu K Double Swagga.

„Ty víš, co myslím.“

Nabídl jí ruku na usmířenou, ale Amy se cítila příliš zraněná.

„V tom případě je fajn, že budeš ve Washingtonu a nebudeš se muset dívat na to, jak se měním ve šlapku.“

„Když už o tom mluvíme...“

Něco v jeho hlase ji přinutilo zpozornět. Omluva, rozpaky, a cosi z jeho předchozích slov v ní začalo rezonovat.

„Nechtěl jsi zkazit Vánoce,“ pokračovala tišeji, když si vzpomněla, proč jí nechtěl říkat o svém povýšení. „Na jak dlouho je to vyslání, Danieli?“

„Osmnáct měsíců.“

Kratší, než si myslela – spousta diplomatických postů se obměňovala až po dvou nebo třech letech, někdy i déle.

„To není tak hrozné,“ řekla a pokoušela se zklidnit. „Dokonce by to mohlo být dobré: mohla bych se přestěhovat zpátky do New Yorku, najít si něco na Broadwayi, a do Washingtonu je to vlakem jen kousek. Měla jsem strach, že to bude někam do Afriky nebo jihovýchodní Asie, ale takhle mám aspoň ten správný pas, ne?“

Slabě se usmála, chtěla, aby něco řekl, chtěla, aby naléhal, že bez ní tak dlouho nemůže být, že si spolu pronajmou malý byt na Capitol Hillu, jen oni dva, jak by nikdy ani neuvažoval, že tu práci vezme, kdyby nejela s ním. Ve Washingtonu také existují taneční soubory,

nebo ne? Jenže on nic z toho neřekl. Jen od ní poodstoupil a tvářil se rozladěně.

„Víš, nechci, abys tady zpřetrhala všechny vazby jen kvůli mně. Ne teď, když tu máš před sebou tak skvělou příležitost.“

Zadívala se na něj a její oči se setkaly s pronikavou modří těch jeho.

„Takže najednou je to skvělá příležitost...“

„Nikdy jsem tě netahal za nos, nikdy jsem nic nesliboval,“ pokračoval tiše. „Víš, že tohle je moje práce a od začátku bylo jasné, že mě pošlou za oceán.“

„Není přeci třeba náš vztah odepisovat, když ti do pošty sotva dorazila letenka.“

Čekala, až promluví.

„No tak, nechceme, aby to skončilo takhle,“ vydoloval ze sebe nakonec.

„Skončilo...,“ zašeptala, když si uvědomila, co se před ní otevírá. Myslela na dárkovou krabičku od Tiffanyho v jeho prádelníku, vzpomněla si, že sem přišla s nadějí a vírou, že by ji mohl požádat o ruku. Hlasitě se rozesmála nad vlastní hloupostí.

„Měla bych jít,“ pronesla, jak nejdůstojněji to v tu chvíli dokázala.

„Amy, počkej. Pojďme si o tom promluvit...“

„Nech mě být,“ vykřikla a prudce jej od sebe odstrčila.

Dala se do běhu a vysoké podpatky se pod ní podlamovaly, jak se zarývaly do koberce.

Venku se zhluboka nadechla chladného večerního vzduchu a zavřela oči. Byla ráda, že je odtamtud pryč, byla ráda, pro jednu, že je sama.

V očích ji pálily slzy, ale ona urputně mrkala, aby je zahnala.

Roztrásla se zimou a došlo jí, že její kabát zůstal v šatně.

Otočila se a vykročila zpět k Pavilonu, ale zastavila se, když u východu spatřila povědomou postavu. Vzápětí zjistila, že to není Daniel, ale Stephen Lyons.

„Ani se nerozloučíte?“ zeptal se, zapálil si cigaretu a krabičku vrátil do kapsy u smokingu.

Arogantní sprostáku, pomyslela si. Stephenu Lyonsovi bylo hodně přes padesát, ale zjevně se považoval za postavu ze seriálu *Mad Men*. Jen nerada si přiznávala, že není daleko od pravdy. Přesně strážené sako, chladné, tvrdé oči ve stejném ledově modrém odstínu jako oči jeho syna, arogance podpořená sebejistotou člověka, který má na kontě miliony a nepotřebuje si už nic dokazovat.

Za sebou slyšela hlasy a smích z večírku. Hrála kapela a ona si představila, jak spolu ty nevrle postarší páry ve vši slušnosti tančí, s rukama nataženými před sebe, aby se náhodou nedotýkaly přespráliš.

„Na shledanou, pane Lyonsi,“ odpověděla a ani se na něj nepodívala.

„Stephene,“ opravil ji nenuceně a nosem vydechl dva proužky kouře.

„Na shledanou, Stephene,“ zopakovala to a cítila, jak jí po těle naskakuje husí kůže.

„Potřebujete auto? Nebo peníze na taxík?“

„Nechci vaše peníze,“ odmítla Amy. „Nikdy jsem je nechtěla,“ dodala o něco klidněji, zatímco se k ní blížil.

„Vím, že to pro vás musí být těžké,“ řekl Stephen Lyons a jeho výraz přešel z předstíraného zájmu k něčemu trochu obchodnějším. „Ale musíte být realista. Tady jde o Danielovu kariéru, ne o váš vztah.“

„To spolu celkem jasně souvisí,“ namítla Amy a nenáviděla tu hořkost v hlase – ale k čemu ji skrývat? Oba věděli, že právě dostala kopačky kvůli práci.

Stephen naklonil hlavu ke straně – gesto solidarity smíšené s blahosklonností.

„Jsem si jistý, že Danielovi na vás záleží,“ řekl. „Ale musíte pochopit, že je odhodlán využít svůj potenciál. Vždycky takový byl, už jako malý chlapec. Vždycky se snažil o kus víc, aby se dostal před ostatní.“

„A já bych tomuhle všemu stála v cestě, že?“

Stephen protáhl obličej.

„Amy, Danielovo vyslání do Washingtonu je jen začátek. *Entre nous*, mluví se o tom, že se pro něj během tří čtyř let chystá post velvyslance. Víte, jak neobvyklé je, aby někdo mladší pětatřiceti let dosáhl na seniorní diplomatické místo?“

Zašlápl nedopalek cigarety a pokračoval.

„Daniel chce dojít až úplně nejdál. My *víme*, že může dojít až úplně nejdál. Jeho Excellence velvyslanec ve Francii, sakra, nebo dokonce i velvyslanectví ve Spojených státech. A k tomu, aby se to mohlo naplnit, aby to zvládl tak dobře, jak to zvládnout lze, potřebuje vedle sebe mít správnou partnerku.“

„Naznačujete mi, že bych ho nepodporovala?“

„Ne nepodporovala,“ opravil ji Stephen. „*Nemohla podporovat*. Být manželkou velvyslance je velmi specifická úloha. Musíte ovládat etiketu, protokol, společenskou konverzaci, orientovat se v delikátních situacích. Není to pro každého. A ne každý to může dělat.“

„Takže jde o ten artyčok, že ano?“

Stephen se rozesmál a očima jí zůstal viset na těle jen o vteřinku déle, než se slušelo.

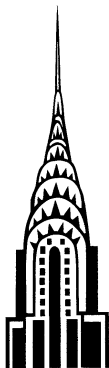
„Ne, nejde o artyčok.“

Sáhl do kapsy a vytáhl vizitku.

„Měl bych se vrátit,“ řekl nakonec. „Možná bychom se mohli znovu setkat za příjemnějších okolností. Sám jsem kdysi také měl rád tanečnice. Staré zvyky nás nerady opouštějí, tak se to říká.“ Slovo „tanečnice“ vyslovil, jako by od něj byl jen krůček k prostitutce.

„Jděte se vycpat,“ utrhla se na něj Amy a hrozilo, že palčivé slzy ponížení už nedokáže zadržet.

„Řekl bych, že můj syn unikl jen o vlasek. Dokážete si představit takové výrazy na ambasádě?“ utrousil ještě a zmizel v útrobách Pavilonu.

KAPITOLA DRUHÁ

Vystoupila z metra na Leicester Square a přidala do kroku. Londýnské ulice za ní zářily jako světla ohňostroje na nočním nebi, auta troubila, jak se mezi nimi motala, a když si krátila cestu přes Shaftesbury Avenue do útrob Soho, její mozek si sotva uvědomoval, jak málo stačilo, aby ji některé srazilo. Mrkáním zaplašila slzy a připomínala si, že není žádná křehotinka – člověk, který vyrostl v dělnické čtvrti New Yorku, si mužské nepustí jen tak k tělu –, ale když došla k divadlu Berwick, měla oči opuchlé a zarudlé pláčem.

Představení dávno skončilo a na chodníku postávala jen hrstka lidí, opilců a návštěvníků divadla, kteří se krčili u zadního vchodu v naději, že uvidí některou z hvězd. Amy se k nim přidala, opřela se o zeď, sundala si boty a masírovala si špičky. Boty, které si vybrala, aby Danielovi ukázala, jak sexy a elegantní umí být. *Boty jako dělané pro žádost o ruku*, vysmíval se jí vnitřní hlas, ty, které nikdy neměla vyhodit, ty, které pro ni měly mít i po letech zvláštní význam. Tak

tedy, jakmile se dostane domů – je jedno, kdy – poletí do koše. Byly ošklivé a pošpiněné, a hlavně, byly jí zatraceně těsné.

„Dobry Bože, ženská, ty vypadáš, jako by se na tebe zřítelo samo nebe.“

Amy úlevou vydechla, když ve dveřích divadla uviděla svou přítelkyni Annie Chapmanovou.

„Dalo by se to tak říct,“ odpověděla se slzami na krajíčku.

Annie si všimla jejích uplakaných tváří a přitiskla ji k sobě.

„Copak se děje, drahoušku? Když jsi napsala, že je to naléhavé, dělala jsem si starosti, a podívej se na sebe... Propánakrále, musíme tě dostat do bezpečí Ptačího hnízda, co říkáš?“

Amy spolkla úsměv, věděla, že kamarádka přesně odhadla situaci a že jí pomůže. Jakožto maskérka a kostymérka mnoha představení našla Annie Chapmanová profesi, která pasovala jak k její nápadné osobnosti, tak i k jejím vrozeným schopnostem utěšovat a radit lidem s jejich problémy. Křeslo v maskérně zjevně fungovalo stejně jako křeslo u kadeřnice nebo u terapeuta: herci měli pocit, že Annie můžou říct cokoli, a ona jim s radostí rozdávala moudra, kdykoli mohla.

„Annie, on to skončil,“ zašeptala Amy, příliš rozčilená, příliš šokovaná, příliš cokoli na to, aby vyslovila Danielovo jméno.

„To vidím, zlato,“ odpověděla Annie, sundala si kabát z leopardí kožešiny a přehodila jej Amy přes ramena.

„Ne, vždyť zmrzneš,“ protestovala Amy a pokývla směrem k šatům ve stylu padesátých let, které měla Annie na sobě.

„Řekla bych, že to zvládnou, drahoušku – mám na sobě daleko víc izolace než ty na svojí hubený zadnici. Pojď. Jdeme. Cestou bychom se měly zastavit u Číňanů.“

„Nedokážu nic pozřít,“ hlesla zkroušeně Amy.

„Ne kvůli tobě, kvůli mně,“ usmála se Annie, objala Amy kolem pasu a vedla ji do malého bistra v Chinatownu, kde měli na vývěsce obrázek kuřete politého sójovou omáčkou a kde si Annie objednala

horu jídla. „A nezapomeň mi tam přidat pár koláčků štěstí, Phile,“ připomněla seschlému staříkovi za pultem. „Myslím, že dneska večer budeme potřebovat nahlídnout do budoucnosti.“

Odtud to bylo do Annieina bytu v Covent Garden jen pět minut chůze. Bytu se kvůli jeho uměleckému chaosu láskyplně přezdívalo Ptačí hnízdo. Annie jej zdělila po babičce, tanečnici ze čtyřicátých let, která bývala milenkou bohatého šlechtice. Uvnitř byly stále patrné stopy po tom, jak to v něm vypadalo, když tam hostila a bavila svého milence – ozdobné reliéfní tapety s květinovým vzorem, stínítka lamp lemovaná bordurou a černými štrápci –, přestože sem Annie vnesla i svou vlastní rozkošatělou osobnost. U vchodu stála figurína v životní velikosti oblečená jako francouzská komorná („Dodává mi pocit, že mám služebnictvo,“ vysvětlila jí Annie při její první návštěvě), malířský stojan s napůl dokončeným olejem znázorňujícím akt, vzorky výstředních materiálů, stohy a stohy knih, nemluvě o tom, že doslova každičký kousek zdi pokrývaly plakáty a fotografie z těch nejskvělejších představení. Amy stačila pouhá přítomnost v Ptačím hnízdě, aby si připadala jako umělkyně, což byl jeden z důvodů, proč sem tak ráda chodila.

„Fajn, posad' se tady,“ řekla Annie a zatlačila Amy do přepychového sametového křesla, z jehož švů se začínala sypat výplň. „Ty vyn-dej jídlo, já ti zatím připravím svůj proslulý vyprošťovák.“

„Ne, Annie, já nechci...“

Ale kamarádka ji umlčela zdviženým prstem přitisknutým na rty. „Annie ví, co je nejlepší,“ řekla, přešla do malinké kuchyňky a začala se prohrabávat obsahem americké ledničky. „A navíc, šlehačkové krémové daiquiri mi po těžké šichtě v maskérně vždycky bodne,“ dodala, „takže nebud' tak sobecká.“

Amy pokryla konferenční stůlek malými krabičkami s jídlem a Annie jí podala ohromnou sklenici – z poloviny koktejl a z poloviny zmrzlinový pohár se sypaním a deštníčkem navrchu. „Řízla jsem

to ukrajinskou brandy. Za chvíli nic neucítíš,“ vysvětlila Annie, zatímco Amy poslušně upíjela nápoj a ke svému překvapení zjistila, že chutná moc dobře.

„Fajn, ty mi všechno povyprávěj a já se pustím tady do toho,“ řekla Annie. „Nic nevynechej.“

Amy se zhluboka nadechla a začala líčit události posledních několika dní, objevením krabičky od Tiffanyho počínaje, přes vzrušení z konkurzu na novou roli, až po konflikt s Danielovým otcem, a každou chvíli se odmlčela, aby se vysmrkala do Annieiných pastelových kapesníků, a s údivem sledovala, jak do sebe Annie cpe kuřecí satay, jarní závitky a čínské knedlíčky.

„Takže, sečteno a podtrženo,“ prohlásila nakonec Annie a ubrouskem si otírala jasně rudé rty, „Danielova rodina je parta odporných snobů, myslí si, že nejsi dost dobrá, abys mohla dělat velvyslancovu ženušku, a Daniel sám má páteř z rosolu.“

Navzdory sama sobě se Amy uchichtla.

„Pochopilas to přesně. Kdybych byla baletka, všechno by bylo v pořádku,“ dodala tiše. „Vsadím se, že Darcey Bussellové nikdo nepodstrkuje svoje vizitky a významně na ni nepomrkává ani nepokyvuje, aby si s ním šla zatancovat horizontální tango.“

Annie přešla místnost a usadila se na opěrku židle.

„Danielovi rodiče nechtějí po synově boku krásnou a talentovanou holku; chtějí panenku Barbie v hadrech od Chanel, která zná svoje místo. Nikdy bys do jejich úzkoprsého elitního světa nezapadla, takže vůbec nepřemýšlej nad tím, že by něco mohlo být jinak.“

Amy beze slova přikývla. Věděla, že má Annie pravdu, že pro Daniela byla jen příhodným rozptýlením, zatímco čekal, až se mu povede prorazit.

„Ale já ho miluju,“ hlesla a znělo to jako zachroptění.

Když seděla v Ptačím hnízdě, jakoby miliony kilometrů vzdálená od formální atmosféry v Toweru, nedokázala myslet na nic jiného

než na dobré časy, které s Danielem strávila. Poprvé se s ním setkala v nočním klubu v Chelsea – ani si nevzpomínala, co tam tehdy dělala, ale pamatovala si, jak se na ni přes celý parket usmál a pak si ji našel se skleničkou šampaňského, vychlazeného a vynikajícího, ačkoli ne tak vynikajícího, jak chutnalo na jeho rtech, když se o dvě hodiny později konečně políbili. Jednoduše řečeno, život byl daleko víc vzrušující a kouzelný, když v něm Daniel Lyons byl. Bez něj z ní zůstala jen upachtěná tanečnice žijící v miniaturním bytečku bezmála pět tisíc kilometrů od domova, která nikam nesměřuje a jejíž sny pomalu uvadají. S ním se nechala unášet do světa pětihvězdičkových výletů do Paříže, Říma a Prahy, kde se vždycky domluvil místním jazykem a dokázal vybrat ty správné hotely jdoucí s dobou a ty nejvyhledávanější bary. Uměl ji rozesmát. A měl ten nejroztomilejší přízvuk à la Hugh Grant. A ty nejmodřejší oči Paula Newmana. A byl dobrý, tak dobrý v posteli...

Až moc dobrý, pomyslela si a uvědomila si něco, co se jí občas vkrádalo na mysl..

Daniel Lyons byl superstar bez ohledu na to, do jakého prostředí byste ho zasadili. Ona byla obyčejná holka z Queensu s výrazným přízvukem, pochroumaným prstem na noze a vytetovanou sedmikráskou na rameni, k níž přišla jedné noci v Harlemu po natáčení klipu K Double Swagga. Jak si jen mohla myslet, že by se mohla stát krásnou a elegantní manželkou diplomata?

„Poslechni, drahoušku, co kdybys jela domů?“

Ucítila, jak jí Annie položila ruku na koleno, zvedla oči a pokusila se o úsměv. „Nejsem si jistá, jestli by obsah mé kabelky vystačil na taxíka,“ odpověděla a dopila poslední doušek koktejlu. „Nevadilo by ti, kdybych si roztáhla pohovku?“

„Samozřejmě že ne, hlupáčku. Ale já nemyslela dnešní večer, myslela jsem na Vánoce. Proč se nevrátíš do New Yorku?“

Amy se na přítelkyni zkoumavě zadívala.

„Za mámou a tátou?“

„Proč ne? Jsou přece prázdniny, ne? Dokonalá doba na to, být se svou rodinou a přáteli a připomenout si, co je důležité.“

„Přesně, a právě proto nekoupím takhle na poslední chvíli letenku za míň než tisíc babek.“

„Můžu ti je půjčit.“

Amy stiskla Annie ruku.

„To je od tebe strašně hezké, ale jsem už velká holka. Poradím si. Domů můžu jet v lednu, až budou ceny nižší.“

„V tom případě se mnou pojedíš k mým rodičům,“ rozzářila se Annie. „Nemůžeš se přes svátky toulat po světě sama samotinká.“

Amy její nápad dojal, ale dům jejích rodičů už párkrát navštívila. Byli, pokud to vůbec šlo, ještě výstřednější než jejich dcera. Její otec Thomas se živil ilustrováním dětských knih, ale všechnen svůj volný čas trávil prací na všemožných „vynálezech“, z nichž žádný nikdy nespatrił světlo světa. A její matka byla sochařka, která si vydělávala lekce keramiky v místní škole. Jejich dům působil jako jeden ohromný nesourodý celek zasazený do nemoderního předměstí severního Londýna. Bylo tam příjemně a útulně, ale Amy si z toho pamatovala jen podivné zvuky rozpadající se střechy a v každé místnosti zápach psích chlupů, jež za sebou trousil stárnoucí irský setr Brunel.

„Já vím, je tam trochu blázinec, ale bude to zábava!“ dodala Annie, která téměř telepaticky odhadla její námitky. „I kdyby ne, je skoro jisté, že tě to přivede na jiné myšlenky.“

Samozřejmě, měla pravdu, ale vzpomínka na kamarádkinu pevně spjatou rodinu přiměla Amy zatoužit po té vlastní, a najednou ji přemohla samota a slzy se jí znovu koulely po tvářích.

„No tak, drahoušku, co to je?“ chlácholila jí Annie a přivinula si ji na mohutnou hrud'.

„Možná máš pravdu. Možná potřebuju jet domů. Ale jak? Nemůžu si od tebe vzít peníze a jsem na mizině.“

Annie se na okamžik zamyslela.

„A co kurýrní lety?“ řekla nahlas. „Vezmeš si na kolena balíček – třeba nějaký obchodní dokumenty nebo darovanou ledvinu nebo tak něco – a cestuješ za polovic.“

„O tom jsem nikdy neslyšela.“

„Jsem si jistá, že to existuje,“ opáčila rozhodně Annie. „Zítřka se mrkneme na internet. Ale teď tě uložím do postele.“

Když Annie uklidila po jídle a zahнала Amy do koupelny s flísovým pyžamem, jala se přetvářet obývací pokoj v přepychový budoir včetně kožešinové deky přehozené přes rozloženou postel.

„Ta-dá!“ pronesla slavnostně, když bylo vše hotovo. „Teď už jen zavrtat se do peřin a garantuju ti, že se ráno budeš cítit líp.“

Amy vděčně přikývla, uložila se do postele a zhasla světlo. Příliš velké pyžamo bylo na dotek příjemně měkoučké a koktejl s brandy zařídil, že cítila ospalost, ale přesto si nemohla pomoci, aby si v duchu všechno znovu nepřehrávala.

„Slyším tě,“ zavolala na ni Annie zpěvným hlasem z ložnice.

„Slyšíš, že dělám co?“ zamračila se Amy.

„Slyším, jak si ten tvůj mozeček přehrává všechny poslední rozhovory. Přestaň s tím. Zblázníš se z toho.“

Amy se nahlas rozesmála. Ne nadarmo proslula Annie jako prvotřídní poradkyně ve věcech lidského trápení.

„Tak fajn. Fajn. Budu myslet na něco jiného.“

„Mysli na New York,“ křikla Annie. „Mysli na zasněženou budovu Empire State Building a sexy chlapíky, jak bruslí na kluzišti v Central Parku v tyrolských kožených lacláčích.“

Amy klesla zpátky na polštář a pokoušela se představit si malý domek na Carmichael Street, na strom ozdobený světélky a žárovkami, na krůtu na stole, na rodiče, jak popíjejí vaječný koňak a hašteří se nad chlebovou omáčkou. Dokonce pozvala Daniela, aby s ní domů letos o Vánocích jel, ale dostalo se jí obvyklých výmluv na práci

a rodinné povinnosti, což pro ni, zpětně vzato, mělo být varování. Jistě, v jejich vztahu by se našly okamžiky, které byly naprosto kouzelné. Týden v létě strávený v kefalonské vesničce Fiskardo, procházky po pastelově zbarveném přístavu, popíjení ouza v nábřežních barech, jí přinesl tu nejlepší dovolenou v životě. Milovala jejich podzimní procházky po Hyde Parku, když rozkopávali spadané listí a líbali se na lavičkách, nebo lenošení v jeho domě v Kensingtonu, když jedli pizzu a dívali se na pořady na streamu. Možná, kdyby mu bývala navrhla, aby večery trávili v opeře a odpoledne na pólu, dopadlo by to jinak.

Po tváři se jí skoulela slza a ona ji vztekle setřela a s ní i všechny své negativní, poráženecké myšlenky. Jestli se Danielovi Lyonsovi nelíbí, jaká je, co dělá, co ji naplňuje, ať se jde vycpat. Nikdo v Queensu ji nikdy nesoudil podle toho, jak umí jíst nějakou přihlouplou zeleninu nebo jakou práci se živí. Nikdo v ulici Carmichael jí nikdy nedal pocítit, že není dost dobrá; naopak, vždycky ji nabádali, aby vylétla z hnízda, vydala se do světa a něco z ní bylo, aby na ni mohli být pyšní. Tam doma – v jejím skutečném domově – byla za hvězdu, holka odvedle, co to dokázala a protančila si cestu do Evropy. Jistě, vždycky tu bude pár takových, co se rádi vyžívají v tom, že nedosáhla až na vrchol, ale ti ať se jdou taky bodnout. Amy si dovolila malý úsměv; cítila, jak se k ní plíživě, kousek po kousku vrací její staré já. Kvůli čemu by se vlastně měla cítit špatně?

Bylo jí dvacet šest a už stihla tančit na Broadwayi a v Berlíně a ve West Endu. Pro přátele z Queensu už hvězdou byla a věděla, že pouhá jejich přítomnost způsobí, že se sama bude cítit daleko líp. Úsměv jí zvadl na rtech, když si uvědomila, že ji od domova stále dělí pět tisíc kilometrů a že její bankovní zůstatek tíhu ceny letenky neunese. Před Danielem – před rozdrčeným prstem na noze – vycházela s penězi jen tak tak, ale vycházela. Tanečnice a tanečníci nedostávali zrovna astronomické honoráře, ale když měl člověk roli v představení, které se hrálo osmkrát do týdne, a ten jeden volný den prospal,

nebyl čas utratit ani to málo, co vydělal. Jenže tím, že tak dlouho nemohla pracovat, a navzdory pravidelnému platu z restaurace Forge, se její účet v bance ztenčil. Ne, výraz ztenčil to nevystihoval dost přesně: její účet byl prázdný. Kdybyste do něj hodili pěták, zazvonil by.

Uvědomila si, že takhle nikdy neusne, takže se posadila a rozsvítila malou lampičku u pohovky. Slyšela, jak Annie vedle v ložnici hlasitě chrápe, takže věděla, že nebude kamarádku rušit.

Rozhlédla se po Ptačím hnízdě – *vypadalo* to, jako byste se ocitli v koruně stromu v samém srdci domova nějaké výstředně buclaté straky, se vším tím harampádím nashomážděným kolem. Na bytě, kde Annie bydlela, bylo něco báječného, co Amy milovala; nikdy jste nevěděli, co v něm přistě najdete. Natáhla ruku na kymácející se stolek po své pravici, z hromady časopisů si jeden vybrala a povytáhla obočí: *Dáma*. Na obálce figurovala přitažlivá starší žena stojící vedle koně a názvy slibovaných článků: „Pekařské šílenství“ a „Jak se obléknout do Opery?“ a rozhovor s lady Judi Denchovou. Zdálo se jí neobvyklé, že má její přítelkyně v bytě takový časopis, ale na druhou stranu Annie Chapmanová nikdy nedělala věci, které se od ní čekaly.

Amy začala časopisem zaujatě listovat. Vlastně ji to až podivně utěšovalo. Byly tu články o trvalkách snášejících zimu a recepty na džemy a ovocné koláče. Na Amy z těch stránek dýchla samotná esence britskosti, jakási idealizovaná verze Anglie, v níž všichni bydlí v útulných venkovských domcích a před vchodem pěstují růže. Bylo to hezké. Došla až k posledním stránkám a zaujala ji sekce Setkání, série inzerátů, velmi nepodobných čemukoli, s čím se dosud setkala.

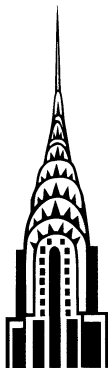
„Hledá se: hospodyně a správce pro rodinné sídlo. Přednostně manželský pár. Požadovány taktéž šoférské služby. Ubytování a uniforma zajištěny.“

Uniforma? opakovala si v duchu Amy a představovala si urostlého chlapa v čepici se štítkem a bílých rukavičkách, jak jí otevírá dveře jejího mimořádného rolls-royce.

„Sháníme Mary Poppinsovou pro pěti a sedmileté dítě,“ stálo v dalším odstavečku. „Znalost cizích jazyků a jezdecké dovednosti výhodou!“

Byl to jiný svět. Kde asi tak byly ty rozlehlé pozemky, které si žádaly zkušeného správce? Kdo by v jedenadvacátém století mohl vážně uvažovat o hajném nebo o komorníkovi? Jako by seriál *Panství Downton* nebyl fikcí, ale dokumentárním pořadem – bylo fascinující představit si příběhy, které se ukrývaly za každým z těchto bizarních inzerátů. A co víc: Amy se přistihla, jak zvažuje, že by se na některou z těch pozic přihlásila. Jak těžké by to bylo? „Hledá se řidič do letního sídla na jihu Francie.“ Řidičák měla a troška slunce by jí jistě neuškodila. Nebo co třeba taková „gubernantka pro dvojčata“? V inzerátu stálo, že otázka kvalifikace je k diskusi. Možná by je oslnily Amyiny umělecké úspěchy – všechny malé holčičky se přeci chtějí stát baletkami. Sama pro sebe se pousmála – anebo taky ne. Kromě toho vždyť už práci skoro má. Pokud jí tedy Eduardo Drummond zavolá. Už se chystala časopis zavřít, když její pohled upoutal jeden z dalších inzerátů, nebo spíš jeho dvě slova: New York. Amy se začetla. Šlo o krátkou noticku v kolonce Volná místa: „Zralá dáma hledá kultivovanou společnici pro dobrodružství na Manhattanu. Musí být k dispozici od 23. do 27. prosince. Letenky a ubytování v New Yorku hrazeny.“

Na okamžik se zarazila a pak si inzerát přečetla ještě jednou. *Musí být k dispozici od 23. do 27. prosince. Letenky a ubytování v New Yorku hrazeny.* Na konci byla uvedena emailová adresa. Amy vzala do ruky telefon, přihlásila se do své mailové schránky a bez váhání napsala odpověď.

KAPITOLA TŘETÍ

Když telefon zazvonil, právě se sprchovala, takže hovor spadnul do hlasové schránky. Amy si přitáhla župan blíž k tělu a znovu si poslechla nahraný vzkaz v naději, že mu poprvé správně nerozuměla.

„Miláčku, tady je Driscilla. Obávám se, že Eduardo řekl ne tvému účinkování v *Tango Nights*. Strašně se jim líbilo, cos předvedla na konkurzu, ale viděli spoustu skvělých holek, a jen mezi námi dvěma, možná je pro ně pořád trochu problém ten tvůj zraněný prst...“

Amy práskla telefonem, nechtěla už dál hlas své agentky poslouchat. *Ne!* Nemohla tomu uvěřit. Konkurz proběhl výborně. Tančila jako o život, rozuměla si s režisérem, dokonce i Driscilla jí tvrdila, že to má v kapse, a to patřila ke tvrdé škole šoubyznysu, kde nic není jisté, dokud neoschne inkoust na smlouvě.

Amy se svezla na rozkládací pohovku a napila se vody ze sklenice, kterou jí Annie večer předtím postavila na stolek. Potřebovala to, napadlo ji, když lačnými doušky polykala čirou tekutinu, a přála si mít k ní po ruce tabletu Nurofenu. Netušila, kolik toho předchozího

večera vypila. Na večeri v londýnském Toweru to bylo minimálně pět skleniček šampaňského, pak ten silný koktejl od Annie... Vrhla pohled na zaoblenou sklenici obsahující svítivě zelené brčko a pozůstatky daiquiri – cosi žluklého a sraženého, přesně takový efekt měla ukrajinská brandy i na její žaludek. Brr, otrásla se a udělalo se jí nevoľno, útržkovité vzpomínky na předchozí večer všechno ještě zhoršily. Artyčok, jedovaté poznámky Vivienne Lyonsové, to, jak se na ni dívala úkosem, a nakonec Danielovy stručné a jednoznačné kopačky. Chystala se na žádost o ruku a namísto toho se jí dostalo návrhů od příteleva otce. Když v noci ležela bdělá v posteli a všechno si v hlavě znovu omílala, byla tím jediným, co ji drželo nad vodou, naděje, že dostane práci v představení *Tango Nights*, a tu teď mohla leda tak spláchnout do kanálu.

Do obýváku se vřítla Annie a políbila Amy na čelo.

„Jak se máš po ránu? Spalas dobře?“

„Ne,“ odpověděla Amy a promnula si spánky.

„Co kdybychom si zašly na snídani?“

„Fajn. A pak mi povíš, co mám udělat se svojí agentkou.“

„Copak se děje s drahouškem Driscillou?“

„Myslím si, že se mě chce zbavit.“

Annie se zamračila a usadila se na pohovku vedle ní.

„Proč si to myslíš?“

„Zrovna volala, aby mi řekla, že jsem tu práci, kvůli které jsem včera byla na konkurzu, nedostala. Ani se mnou nechtěla mluvit – prostě mi jen nechala vzkaz.“

„Řekla bych, že z toho se nedá nic moc usuzovat.“

„Je to jen pocit,“ pokračovala Amy a stiskla rty. „Letos mi neposlala ani vánoční přání. Když jsem se přestěhovala do Londýna a podepsala jsem s její agenturou smlouvu, brali mě na obědy do Soho a dvakrát týdně mi volali, jak se mi daří. Teď je můj zraněný prst pořád trochu problém a mám dojem, že brzy dostanu polibek na roz-

loučenou. Ani Driscilla mě nechce, Annie,“ zaúpěla, svalila se na záda a teatrálně mávala rukama nad hlavou.

„Potřebuješ protein. Vajíčka, slaninu... Nebo bychom mohly po ránu zajít do čajovny Fortnum na odpolední čaj. Do práce jdu až ve dvě.“

„A já mám od jedné dvojité směny ve Forge, kterou teď potřebuju asi tak jako kulku do čela,“ postěžovala si Amy a uvažovala, jestli by nešlo nechat v Ptačím hnízdě zatažené závěsy a roztáhnout je až v příštím desetiletí.

Annie se odešla obléknout a Amy se posadila, zkrřížila nohy do tureckého sedu, vzala do ruky mobil a tak napůl doufala, že Danielovo srdce prodělalo náhlou změnu a on se jí ozval. Přivítal ji proud zpráv, které jí jako každé ráno zaplnily schránku – slevomat a další provozovatelé slevových portálů, na něž se kdysi dávno zaregistrovala.

Nicméně byla mezi nimi i jedna adresa, kterou nepoznávala. Georgia Hamiltonová.

Amy nakrčila čelo, klikla na zprávu a pustila se do čtení.

Vážená slečno Carrellová,

děkuji za Vaši odpověď na můj inzerát v časopise *Dáma*. Doufám, že bychom se mohly setkat a pohovořit si o mé situaci podrobněji. Vzhledem k tomu, že mám odcestovat již za tři dny, bylo by možná lépe naši schůzku neodkládat. Hodilo by se Vám to dnes? Zavolejte mi, prosím, na číslo uvedené níže. Těším se na brzké setkání.

S přátelským pozdravem

Georgia Hamiltonová (MA)

„Co se děje?“ zeptala se Annie, když se vrátila do pokoje a podala Amy šálek černé kávy.

„V noci jsem udělala takovou pitomost.“

„Mám zavolat právníkovi?“

Amy jí vysvětlila, jak to bylo s inzerátem v časopise a jak paní Hamiltonové odpověděla.

„Vánoční zázrak,“ rozplývala se Annie a popadla časopis, v němž si Amy v noci listovala. „Jako ve *Vůni ženy*.“

„Co je *Vůně ženy*?“

„Film s Chrisem O'Donnellem, který vezme do New Yorku slepého muže. Al Pacina. Dovedeš si představit, že bys tam jela s někým tak sexy jako Al Pacino?“ chrčila ze sebe Annie a vzrušením se jí zrychlil dech.

„No, pokud vím, Georgia je pořád ještě ženské jméno,“ snažila se jí umravnit Amy, neschopná sdílet nadšení své kamarádky z posledních událostí.

„Amy, včera večer jsi řekla, že se chceš vrátit do New Yorku, a teď máš příležitost.“

„Až na to, že tam nebudu doprovázet Al Pacina. V nejlepším případě to bude nějaká podivinka bez přátel; a v tom horším... je to psychopatka, která mě chce zabít a pohřbít do záhonu petunií.“

„Bude to nějaká stará dáma, která už sama neunesení kufry... Takže jí teď zavolej a domluv to s ní. Jinak jedeš na Vánoce k mým rodičům a o pokoj se budeš dělit se psem.“

O hodinu později vystupovala Amy z metra na stanici Chalk Farm. Pořád jí bylo hrozně a vypadala ještě hůř. Schůzku s Georgií Hamiltonovou si dohodla na jedenáctou, což jí dávalo dost času na přesun do Forge, kde po obědě začínala směnu. Tím pádem ale nestihla zajet k sobě domů do Finsbury Parku, aby se převlékla, a vzhledem k tomu, že se na pohovoru nechtěla ukázat v teď už napůl vypelichaných flitrových šatech ze včerejšího večera, byla nucena půjčit si oblečení z Annieina vybraného šatníku: citronově žluté šaty s krinolínou z padesátých let minulého století, které jí byly o dvě čísla větší, a o číslo menší šedé semišové lodičky z něj představovaly ty nejkon-

zervativnější kousky. Věci, které na Annie vypadaly bez výjimky fantasticky, vzbuzovaly v Amy naopak pocit, že se podobá nebohým bezdomovkyním, které v devadesátých letech vídávala, jak se potulují okolo Penn Station.

Když zabočila na most pro pěší, který spojoval ulici Chalk Farm se čtvrtí Primrose Hill, zapípal jí telefon na znamení, že má novou zprávu od Nathana: „Tak už máme na prstě pětikarátový diamant? X“

Naštvaně si odfrkla, vypnula telefon a přidala do kroku. Dávalo se do deště a růžový slunečník od Annie by ji před prosincovým přívalem sotva ochránil.

Jakmile přešla přes most Regent's Canal, napadlo ji, že se ocitla v paralelním světě, kde ponuré minimarkety a indická bistra, jichž si všimla na camdenském konci ulice Chalk Farm, udělaly místo poklidnější venkovské atmosféře. Primrose Hill byla pěkná čtvrť, plná georgiánské architektury a zeleně, bohémských pekáren, butiků a kaváren, a Amy uvažovala, proč sem vlastně nechodí častěji.

Zastavila se před elegantním viktoriánským městským domem a ověřila si adresu, kterou měla naškrábanou na kousku papíru.

Georgia Hamiltonová. Chalcot Terrace 27b. Se slečnou Hamiltonovou samozřejmě mluvila po telefonu a jejich rozhovor byl samé „velice ráda se s vámi setkám“ a „byla bych vám vděčná, kdybyste přijela ke mně domů“. Amy si o té ženě nedokázala z pouhého hlasu udělat příliš konkrétní představu. Starší, zdvořilá, uhlazená: což by jako popis pravděpodobně sedělo na polovinu lidí žijících v této části Londýna. Vygoglovala si její jméno, ovšem s podobným výsledkem. Georgia Hamiltonová mohla stejně tak dobře být čističkou tapisérií, špičkou v nakladatelské branži anebo neznámou herečkou béčkových filmů, která od roku 1976 nenatočila jediný film. Ať už byla čímkoli, byla bohatá. Podle dvou zvonků vedle vstupních dveří Amy poznala, že je dům rozdělený na byty, ale i přesto, ráda si o nedělích pročítala v novinách stránky věnované realitám a věděla, že dvojpodlažní byt

v Primrose Hillu stojí víc než panské sídlo se stájemi kdekoli za vnější hranicí londýnského obchvatu M25.

Tak se do toho pustíme, není co ztratit, pomyslela si Amy a stiskla tlačítko vedle mosazné destičky s jednoduchým nápisem „Hamilton“, a pak leknutím nadskočila, když dveře zabzučely a zastřený hlas oznámil: „Druhé patro, prosím.“

Amy vešla do vstupní haly s vysokým stropem. *Páni, dokonce i lustr v hale*, divila se v duchu a vzápětí ji přepadla tíseň. Vzduch byl nepatrně cítit po zatuchlině a zdi by bývaly potřebovaly čerstvě vymalovat, ale i tak nebylo pochyb, že stojí v impozantním starém domě s mohutnými vázami plnými živých květin na každé podestě a na první pohled nákladnými perleťovými tapetami na stěnách.

Když stoupala nahoru po širokém schodišti, uvědomila si, že našlapuje po špičkách ve snaze nezpůsobit v tomto tichém prostoru žádný hluk, s přirozeným respektem k minulosti toho místa. Vysvětlovala si to tím, že přesně takhle si Londýn představovala, když o něm poprvé jako dítě četla: v takovémhle domě by nejspíš měli služebnictvo a chůvu a pozdě v noci by jej navštěvoval Peter Pan.

„Vzpamatuj se,“ zamumlala si pro sebe, když došla do nejvyššího poschodí a zaklepala na dveře označené číslicí „2“.

„Slečna Carrellová, nemýlím-li se?“

Amy si dámu před sebou na okamžik změřila. Mohlo jí být něco málo přes sedmdesát, ačkoli bylo skutečně těžké to odhadnout. Popelavě blond vlasy protkané tenkými stříbrnými proužky měla nakrátko ostríhané a uhlažené za uši a byla velmi jednoduše oblečená do šedé blůzy a širokých černých kalhot, kolem krku měla šňůru perel a v uších perlové náušnice. Elegantní, tohle slovo jí okamžitě vyta-nulo na mysl. Takovou tou urozenou elegancí, kvůli níž začala Amy uvažovat, jestli se Georgia Hamiltonová náhodou nezná s Vivienne Lyonsovou a jejími snobskými přáteli.

„Ano, vlastně Amy,“ řekla a potřásla Georgii rukou.

„Američanka?“

„Newyorčanka,“ odpověděla Amy, a když si ji ta žena změřila odshora dolů, cítila se trapně. Flitry by možná bývaly lepší volbou než Annieiny žluté retro letní šaty.

Nastalo ticho, a pak Georgia Hamiltonová pokývala hlavou, jako by se právě rozhodla.

„Pojďte dál,“ vyzvala Amy. „Deštník můžete nechat u dveří.“

Amy ji následovala úzkou chodbou až do světlého, prostorného obývacího pokoje.

„Páni!“ vyhrkla. „To je tedy výhled.“

Široké okno ve výklenku pokoje poskytovalo ničím nerušený výhled na svahy parku Primrose Hill a na město za ním zastřené v mlžném oparu.

„Ano, skutečně výjimečný, že?“ poznamenala ta žena s náznakem pobavení v hlase. „Předpokládám, že lidské přirozenosti je vlastní uvyknout prostředí, v němž žije, jakkoli neobyčejné může být, ale přiznám se, že se při pohledu z okna často musím pousmát nad svým štěstím.“ Pokynula Amy do křesla. „Posaďte se, prosím. Dala byste si čaj? Právě jsem ho uvařila.“

„Ano, prosím,“ odpověděla Amy, posadila se na okraj křesla a nervózně se rozhlížela kolem sebe. Okamžitě jí to připomnělo Ptačí hnízdo. Domov Georgie Hamiltonové byl stejně vybraný a osobní. Ovšem tam, kde panoval v bytě Annie chaos a nepořádek, mišmaš nápadů a prchavých zálib, tento domov působil zdrženlivě a poklidně. Byly tu abstraktní malby a černobílé fotografie, zajímavé vázy a sošky v etnickém stylu, ale všechno to do sebe zapadalo jako nějaký umělecký puzzle.

„Máte hodně knih.“ Amy se usmála a prohlížela si police plné všemožných knih v pevné i měkké vazbě.

„Dříve jsem pracovala v nakladatelské branži,“ vysvětlila jí Georgia a dál si ji prohlížela. „Obávám se, že je to nemoc z povolání, ačkoli

na svou obranu musím říct, že tu nejsou jen pro oko. Většinu z nich jsem přečetla.“

„Takže vy jste *table* Georgia Hamiltonová,“ vyhrkla Amy a okamžitě toho zalitovala. Teď se bude muset přiznat, že si starou dámu prověřovala. *Budu vypadat jako stalkerka*, dělala se v duchu.

„Google, že mám pravdu?“ zeptala se k jejímu překvapení Georgia, když jí podávala šálek a podšálek z kostního porcelánu. „To je ta potíž s přemírou informací. V moderní době se toho o člověku můžete docela dost dozvědět ještě předtím, než se s ním vůbec setkáte. Kde je nějaké tajemství? Kde je objevování nového přítele nebo milence?“

„Já nemám moc ráda překvapení,“ opáčila Amy. „Alespoň ne, když jde o milence.“

Stará dáma zamysleně potřásla hlavou a upila doušek čaje.

„Povězte mi, Amy, co děláte?“

Už měla na jazyku, že je tanečnice, připravená vypovědět vše o svém zranění a vzdělání, ale najednou se vlastně zdálo daleko jednodušší přiznat, že je servírka.

„Dělám servírku v restauraci Forge v Islingtonu. Odsud pojedou rovnou tam.“

„Sama jsem před mnoha lety dělala servírku. Neznám lepší povolání na pozorování lidí a zkoumání lidské přirozenosti. Proto to nejspíš většinu kreativně založených lidí přitahuje. Člověk si myslí, že to dělá, aby zaplatil své umění, ale vlastně bych řekla, že mu to v umění spíš pomáhá.“

Amy se usmála a atmosféra se odlehčila.

„Pojďme k věci,“ navrhla Georgia a odložila svůj šálek. „Zarezervovala jsem si cestu do New Yorku s odjezdem za pár dní. Zdá se to neuvěřitelné, ale nikdy jsem na Manhattanu nebyla a mám dojem, že v mém věku bych měla navštěvovat místa, po nichž... po nichž se mi stýská.“

„Něco jako seznam věcí, které chcete udělat, než umřete?“ zeptala

se Amy bez přemýšlení. *Malá poznámka k vlastnímu vystupování: snaž se nenaznačovat, že dáma, která s tebou vede pohovor, je jednou nobou v hrobě*, řekla si v duchu. Georgia se naštěstí usmála.

„Ano, něco takového. Nejspíš bych také mohla vyrazit na některý z těch příšerných výletů pro zralé svobodné cestovatele, ale pomyslení, jak se potácíme po Manhattanu jako banda senilních staroušků...“ Mávla rukou. „Proto jsem si podala inzerát na doprovod. Není důvod se obávat, nechystám se spadnout a zlomit si kyčel, ale už nejsem tak čiperná jako za časů mladosti.“

Amy si řekla, že bude nejlepší na to nereagovat, ze strachu, aby z toho znovu nebyl trapas.

„Jak to, Amy, že můžete odcestovat?“

Amy ta otázka překvapila a muselo to na ní být znát.

„Jsou přece Vánoce. Měla bych za to, že většina lidí ve vašem věku bude až do Nového roku zaneprázdněná večírky.“

„Něco mi do toho přišlo,“ odpověděla rozpačitě Amy.

„Komplikace ve vztahu?“

„Je to tak moc vidět?“ zvedla oči Amy.

„Máte to napsané v očích,“ přisvědčila Georgia. „Nevypadáte, že byste si chtěla z Londýna vyrazit jen tak na prázdniny, Amy; vypadáte, jako byste chtěla utéct.“

Amy bylo jasné, že nemá cenu to popírat.

„Věc se má tak, paní Hamiltonová...“

„Slečno,“ opravila ji stará dáma. „Ale, prosím, říkejte mi Georgia.“

„Mám za sebou vážně strašný týden a jediné, co opravdu chci, je vrátit se zpátky domů. Napadlo mě, že tohle by mohl být způsob, jak se zase vidět s rodinou, i kdyby se za mnou měli vypravit na Manhattan. Kdyby to byl problém, řekněte to hned teď, protože jen kvůli tomu bych s vámi na ten výlet jela. Vidět se s mámou a s tátou by mi ale nezabralo víc než pár hodin a zbytek času bych tam byla jen a jen pro vás. Umím pracovat a taky vás můžu zavést na všechna místa,

o kterých vědí jenom Newyorčané, i tam, kam chodí turisté a kam se nejspíš taky budete chtít podívat.“

Georgia neodpověděla a Amy cítila, jak se jí svírá srdce. Najednou si uvědomila, jak zoufale touží vidět svou mámu a schoulit se k tátovi do medvědí náruče. Potřebovala jet *domů*.

„Alespoň jste upřímná,“ poznamenala stará dáma s pobaveným pousmáním. „To je dobře, protože to poslední, co bych chtěla, je nějaká podvodnice, která by utratila tisíce dolarů za konzumaci minibaru.“

„To by bylo hodně barů,“ culila se Amy.

„Přesto bych vám byla vděčná, kdybyste mi mohla dát k dispozici nějaké reference.“

„Takže mám práci?“

„Má drahá, odlétám do Ameriky už za tři dny. Přestože jsem inzerát podala před třemi týdny, zdá se, že jste jediná osoba očividně při smyslech, která se přihlásila. Věřila byste, že jsem dostala dopis od kohosi z Brixtonské věznice, kde stálo, že bude v nejbližších dnech propuštěn a že by mě velmi rád doprovodil, navzdory tomu, že na amerických hranicích bychom se možná setkali s problémy? A navíc, člověk se mé fáze života nedožije, aniž by byl celkem schopný posoudit lidskou povahu. Myslím si, že tento výlet by se oběma z nás mohl vydařit.“

„Ano, ano, děkuji vám,“ jásala Amy, vstala a starou dámu objala.

Georgia se překvapeně zapotácela.

„Tak tedy, pokud jsme dohodnuté, mohly bychom si dát ještě trochu čaje, co říkáte?“

Ozvalo se zabzučení, v němž Amy rozpoznala zvuk intercomu. Uvažovala, jestli se Cheryl nějak nedozvěděla o jejích plánech. Měla mít v restauraci směnu na Štěpána, a pokud se jí nepodaří si ji vyměnit s Nathanem nebo s někým z ostatních, bude v průšvih.

Georgia stiskla tlačítko na malé krabičce na zdi. „Ano?“ řekla.

„To jsem já, můžu dál?“ Mužský hlas, ale příliš chrčící, aby se o něm dalo říct cokoli dalšího.

Má snad Georgia přítele? Amy si uvědomila, že o té ženě, již právě souhlasila doprovázet přes Atlantik, neví zhora nic. Ale pokud by už druhá měla, proč shánět na inzerát někoho dalšího? Tak či tak, musela počkat, dokud se Georgia nerozhodne, že jí o sobě něco řekne.

„Raději bych měla jít,“ řekla Amy a zvedla se.

„Ne, ne, zůstaňte. Než odejdete, měly bychom se domluvit na podrobnostech.“ Georgia vzala do ruky stříbrnou čajovou konvici. „Přidělám čaj a vy mi pak můžete povědět o tom letišti Heathrow, tolik už jsem o něm slyšela.“

Amy bylo jasné, že si s ní ta žena hraje. Byt měla plný knih a *objets d'art* snad ze všech koutů světa. Na Googlu popisovali Georgii Hamiltonovou jako nakladatelskou „legendu“. Amy si byla jistá, že tato elegantní dáma na úrovni procestovala svět skrz naskrz, i kdyby opravdu nikdy nebyla v New Yorku. Ale copak americký nakladatelský průmysl nesídlil právě na Manhattanu?

Neměla čas se zeptat, protože se ozvalo zaklepání na dveře.

To šlo rychle, pomyslela si Amy. V domě nebyl výtah, takže pouze někdo mladý a v kondici mohl v tak krátkém čase vyběhnout nahoru.

Georgia odešla z pokoje a Amy slyšela na konci chodby tlumené hlasy. Když se stará dáma vrátila, Amy překvapilo, že ji doprovází daleko mladší muž. Byl očividně pohledný, ale týdenní strniště se každou chvílí chystalo změnit v plnovous a tmavé vlasy mu trčely přes uši a zoufale si žádaly zásah holiče. V tmavomodrém dvouřadém kabátě a vysokých černých šněrovacích botách vypadal, že se chystá na lov.

„Amy Carrellová, toto je syn mého bratrance Will Hamilton,“ představila je v rychlosti Georgia.

„Ahoj,“ pozdravila Amy, ale Will sotva pokývl hlavou, lehce se zamračil, obrátil se na Georgii a podal jí bílou obálku.

„Jen jsem ti chtěl přinést tohle,“ řekl.

„Děkuji, Wille.“

„Je to od rodiny,“ dodal a letmo pohlédl na Amy, jako by před někým neznámým nechtěl dál pokračovat.

„Vím dobře, co to je, Wille,“ řekla Georgia se zachmuřeným výrazem.

„Co plánuješ na Vánoce?“

Rozpačitě postával u dveří. Amy si všimla, že mu Georgia nenabídla, aby si sundal kabát a dal si s nimi čaj.

„Jedu do zahraničí,“ odpověděla Georgia veseleji. „Utíkám před londýnským počasím.“

„V New Yorku bude daleko větší zima než tady,“ smála se Amy a snažila se rozptýlit napětí.

„V New Yorku?“ opakoval Will a zatvářil se ještě vážněji. Podezřívavě si Amy měřil tmavýma, téměř černýma očima, očima, které ve vás dokázaly probudit pocit viny, jakmile na vás spočinuly.

„Jedeme na výlet,“ odpověděla rychle Amy a podívala se na Georgii na znamení ujištění, že udělala dobře, když mu to prozradila.

„Vy jedete do New Yorku spolu?“ ptal se pomalu Will. Jednoznačně se mu ten nápad nelíbí, pomyslela si Amy, když sledovala, jak si strká ruku do kapsy.

„Správně, a já opravdu musím začít balit,“ zareagovala Georgia a dala jasně najevo, že návštěva je u konce.

„Nechceš mi na sebe nechat kontakt? Jen pro jistotu.“

„Proč pro jistotu?“ opáčila Georgia a úkosem se na něj zadívala.

„Pro případ, že...“, nedořekl a očima se obracel na Amy.

„Dám vám svoje číslo,“ navrhla Amy. Rychle mu ho nadiktovala a on si ho uložil do telefonu.

„Díky,“ řekl suše.

„A ještě jednou děkuji,“ pokračovala Georgia. „Předej prosím... mé pozdravy rodičům.“

Chvilí tam všichni tři v tichosti stáli.

„Veselé Vánoce, Georgio,“ promluvil nakonec Will. „Zavolej, kdybys potřebovala odvézt na letiště.“ A zmizel, zavřel za sebou dveře.

Amy se podívala na Georgii a nic neříkala. Nevěděla, co se to právě odehrálo, ale kdyby to byli její bratřenci a přišli by do domu na Carmichael Street, máma a táta by se jich jen tak rychle nezbavili. Otevřeli by si plechovku piva, hodili by si nohy na stolek před televizí nebo by stříleli koše na dvoře. Ale možná to u Britů chodilo jinak.

„Snad byste ho měla ujistit, že nejsem žádná podvodnice,“ řekla nakonec.

„To si on nemyslí,“ opáčila Georgia zdvořile.

„Řekla bych, že přemítá, proč členka jeho rodiny jede do New Yorku s cizinkou.“

Georgia se na ni přívětivě podívala.

„William má dobré srdce,“ řekla klidně. „Ale obávám se, že tisíce liber investovaných do jeho nejlepšího vzdělání selhaly a nenaučily jej náležitě se chovat při společenském kontaktu. Omlouvám se, pokud jste se kvůli němu cítila nepříjemně.“

„To je v pořádku,“ chlácholila ji Amy a zkoušela si představit, jaké by to bylo, kdyby její strýc Chuck vyhrál v loterii a oznámil, že odjíždí na dovolenou do Evropy s dvacetiletou blondýnou.

„Tak, teď bych vám mohla ukázat mapu Central Parku a vy mi řeknete, kde přesně je kluziště Wollman Rink,“ navrhla Georgia daleko uvolněněji. „Vždycky jsem se tam toužila podívat.“